ΠΑΝΤΙΣΡΑ
αντικαπιταλιστικη • ενημερωση

Επιδιώκεται η συνάντηση με τους κατοίκους της Χαλκιδικής

του **Γιώργου Κρεασίδη**

Σε ανεξάρτητη εργατική συγκέντρωση το Σάββατο στη Θεσσαλονίκη, στην Καμάρα, στις 6 μ.μ., με αφορμή την παρουσία Σαμαρά στα εγκαίνια της ΔΕΘ, καλούν πάνω από 100 συνδικαλιστές της ανεξάρτητης αντικαπιταλιστικής Αριστεράς, μέλη ΔΣ σωματείων, εργατικών κέντρων, ομοσπονδιών κ.ά. (κάλεσμα και υπογραφές στο http://www.narnet.gr/). Ανάλογο προσανατολισμό έχουν το ΚΚΕ (μ-λ), το ΕΕΚ, εργαζόμενοι του αυτόνομου και ελευθεριακού χώρου, ενώ επιδιώκεται η συνάντηση με το κίνημα αλληλεγγύης στους κατοίκους της Χαλκιδικής. Παράλληλα προτείνεται μια ενιαία διαδήλωση των εργαζομένων όλων των συγκεντρώσεων.

Το κάλεσμα με κεντρικό σύνθημα «Τέλος ανακωχής!» απευθύνεται στους εργαζόμενους, τα σωματεία και κάθε συλλογικότητα του μαζικού κινήματος και αποτελεί πρόταση για τον αναγκαίο δρόμο και την αναμέτρηση με την πολιτική του «μαύρου μετώπου» κυβέρνησης-ΕΕ-ΔΝΤ.

Η πρωτοβουλία αυτή σπάει το πέπλο σιωπής της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας γύρω από το αναγκαίο περιεχόμενο των εργατικών αγώνων. ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ καλούν στο άγαλμα Βενιζέλου σε μια συγκέντρωση διαμαρτυρίας χωρίς αύριο και αγωνιστικό προσανατολισμό. Το ΠΑΜΕ, επιλέγοντας και αυτό τους συμβολικούς αγώνες διαμαρτυρίας, ακυρώνει ένα περιεχόμενο με πολιτικό βάθος και αντικαπιταλιστική ματιά.

Είναι αναγκαίο ένα περιεχόμενο αντικυβερνητικό. Η σύγκρουση με την άθλια συγκυβέρνηση είναι όρος για την ανατροπή του «μαύρου μετώπου», καθώς έπειτα από τέσσερα χρόνια που οδήγησαν την κοινωνία δεκαετίες πίσω ετοιμάζει μπαράζ μέτρων στο πλαίσιο των Μνημονίων, παρά την προπαγάνδα για «τέλος του Μνημονίου και της τρόικας»: Ελεύθερες απολύσεις στον ιδιωτικό τομέα, αξιολόγηση για απολύσεις και κλείσιμο κοινωνικών

υπηρεσιών στο Δημόσιο, νέο χτύπημα σε μισθούς και ασφαλιστικά ταμεία, γιουρούσι ιδιωτικοποιήσεων του δημόσιου πλούτου και του περιβάλλοντος, κολοσσιαία αναδιανομή πλούτου μέσω ΕΝΦΙΑ και χαρατσιών που στοχεύουν σε σπίτια, χωράφια και οικονομίες των λαϊκών οικογενειών.

Η εκλογική αναμονή και το κοινοβουλευτικό παιχνίδι που επιλέγει ο ΣΥΡΙΖΑ δεν τρομάζουν την κυβέρνηση, αφού έδειξαν τα όριά τους στο «ψηφίζουμε και φεύγουν» των ευρωεκλογών και στη «μικρή ΔΕΗ». Η κυβέρνηση μάλιστα ελπίζει να αξιοποιήσει και το γεγονός ότι οι φασίστες της Χρυσής Αυγής συνέβαλλαν στην αποξένωση από μια γραμμή ρήξης με τα Μνημόνια της λαϊκής βάσης της Δεξιάς που είχε νιώσει προδομένη από το πολιτικό σύστημα.

Το γεγονός ότι σε πανευρωπαϊκό επίπεδο η κρίση παραμένει παρούσα και οξύνεται, παρά την κοινωνική εξαθλίωση που ενορχηστρώνει η ΕΕ και η ευρωζώνη στο όνομα του χρέους, δείχνει ότι χρειάζονται αντίστοιχοι πολιτικοί στόχοι. Η ΕΕ δεν βυθίζεται απλά σε κρίση, όπως φάνηκε με το ξήλωμα της γαλλικής κυβέρνησης. Γίνεται επικίνδυνη. Βρικολάκιασε ο φασισμός, και με την επέμβαση στην Ουκρανία η Ευρωπαϊκή Ένωση ξανάφερε τον πόλεμο στην Ευρώπη, που πάντα είναι για το κεφάλαιο μια λύση όταν η κρίση επιμένει. Μαζί τις ΗΠΑ μετατρέπουν τη Μ. Ανατολή σε κόλαση επί της Γης. Η έξοδος από την ΕΕ και το ευρώ, μαζί με τη διαγραφή του χρέους, γίνονται αναγκαίοι όροι επιβίωσης.

Ακόμη υπάρχει ανάγκη ανάδειξης του πλαισίου διεκδικήσεων που απαντά στην αντεργατική επίθεση. Η απαγόρευση των απολύσεων, η μείωση των ωρών εργασίας και οι αυξήσεις στους μισθούς, τα πλήρη ασφαλιστικά δικαιώματα και η ελεύθερη πρόσβαση σε παιδεία, υγεία, ρεύμα και νερό, η διαφύλαξη του δημόσιου πλούτου και του περιβάλλοντος, μαζί με την υπεράσπιση των δημοκρατικών ελευθεριών είναι στοιχεία ενός τέτοιου πλαισίου. Η τακτική της συνδικαλιστικής γραφειοκρατίας απέναντι στην αξιολόγηση που απολύει και κλείνει κοινωνικές υπηρεσίες να βάζει την καλή αξιολόγηση, να ζητάει στήριξη της εργοδοσίας μήπως και δεν κάνει απολύσεις, να παζαρεύει τους όρους «εθελούσιας εξόδου», να δέχεται ότι δεν είναι εφικτές οι αυξήσεις όταν οι τράπεζες παίρνουν 240 δισ., αφήνει κυβέρνηση και εργοδοσία χωρίς αντίπαλο. Το αναγκαίο περιεχόμενο ζητάει και τη μορφή που του αντιστοιχεί. Απαιτείται ρήξη με τη μορφή της συμβολικής διαμαρτυρίας που επιβάλλουν ΓΣΕΕ και ΑΔΕΔΥ στις εργατικές κινητοποιήσεις. Τη στιγμή μάλιστα που τα πρωτοβάθμια σωματεία και οι κλάδοι μάχονται με αποτελέσματα. Το κάλεσμα των εργαζομένων της Κόκα Κόλα για μποϊκοτάζ έφερε σε δύσκολη θέση την εταιρεία. Η ΒΙΟΜΕ άνοιξε ένα μεγάλο κεφάλαιο με την προσπάθεια να δουλέψουν οι εργαζόμενοι το εργοστάσιο. Οι διαθέσιμοι εκπαιδευτικοί και οι καθαρίστριες του υπουργείου Οικονομικών με μεγάλο κόπο και πλατιά στήριξη κρατάνε το θέμα ανοιχτό, ενώ η κυβέρνηση ήθελε να τους απολύσει από τον Μάρτη.

Οι εργαζόμενοι στο Δημόσιο μπλόκαραν τη διαδικασία της αξιολόγησης με τη μαζική συμμετοχή στην απεργία-αποχή. Οι αγώνες αυτοί, αν μείνουν στα όρια του κλάδου, χωρίς πλαίσιο σύγκρουσης απεργιακής μορφής, κινδυνεύουν να μείνουν αβοήθητοι στη φθορά. Σε αυτό τους καταδικάζει η συνδικαλιστική γραφειοκρατία κι αυτό πρέπει να αμφισβητηθεί. Αυτή την αμφισβήτηση εκφράζει η ανεξάρτητη εργατική συγκέντρωση της Καμάρας, μαζί με την πεποίθηση ότι είναι δυνατότητα του παρόντος το κίνημα που θα πολεμήσει και ο αγώνας που θα νικήσει.

Δεν μπορεί να υπάρξει ερήμην των εργαζομένων ένας τέτοιος αναπροσανατολισμός και καθόλου τυχαία η συγκέντρωση των ΓΣΕΕ-ΑΔΕΔΥ οργανώνεται χωρίς να συνεδριάσουν τα πρωτοβάθμια σωματεία και οι συνελεύσεις των εργαζομένων. Όταν δεν ακολουθούνται εκφυλιστικές διαδικασίες, όπως με το κάλεσμα της ΕΔΟΘ, του νομαρχιακού τμήματος της ΑΔΕΔΥ στη Θεσσαλονίκη, που βγήκε χωρίς να έχει συνεδριάσει κανείς.

Η γραμμή της σύγκρουσης με κυβέρνηση-εργοδοσία, οι πολιτικοί στόχοι ενάντια σε ΕΕ και χρέος, τα αιτήματα στη βάση αναγκών και δικαιωμάτων και οι μαχητικές μορφές πάλης δεν μπορούν προχωρήσουν παρά μόνο μέσα από τις γενικές συνελεύσεις των σωματείων. Αν ο «κόσμος δεν τραβάει» είναι σε μεγάλο βαθμό γιατί λείπουν αυτά.

Πηγή:prin.gr